Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱαυδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος | *Ἀθῆναι, 18 Ἰανουαρίου 1941* | *Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 7*

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JACQUELINE DUCHÉ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ἔλα, ρούφα το καὶ ὕστερα μᾶς κουβεντιάζεις, εἶπε.

Ἡ μικρὴ ἤπιε τὸ γάλα μὲ ἀπληστία. Μὰ εὐθὺς ἀμέσως τὸ κεφαλάκι της ἔγειρε καὶ φάνηκε βυθισμένη σὲ βαθὺν ὕπνο. Ὅσο κι' ἂν τὴν κούνησε ὁ Ξορκιᾶς, ὅσο κι' ἂν τῆς μίλησε, δὲν κατάφερε νὰ τὴν ξυπνήσῃ.

—Ὡραία δουλειά, ἔκανε ἡ Κίσσα. Καὶ δὲν μοῦ λές, ποὺ τὸ πέτυχες αὐτὸ τὸ κελεπούρι;

—Μέσα σ' ἕνα χαντάκι ὅπου εἶχε φαίνεται πέσει. Τὰ σκυλιὰ τὴν ἀνακάλυψαν. Πλουσιοντυμένο ὅμως εἶναι. Γιὰ κοίταξε φόρεμα κεντητό. Καὶ τί ὡραῖα παπούτσια! Χμ! Κάτι μποροῦμε νὰ βγάλουμε ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

—Ἔχει κι' ἕνα τσαντάκι κρεμασμένο στὸ χέρι της. Μπά, δέκα βόλτες τὄχει τυλιγμένο τὸ λουρὶ γύρω ἀπ' τὸ μπράτσο της. Χμ! τί ὡραία τσάντα!

Τὰ γαμψὰ δάχτυλα τῆς τσιγγάνας ἄνοιξαν τὴν τσάντα καὶ ἄρχισαν νὰ ψαχουλεύουν καὶ νὰ βγάζουν τὸ περιεχόμενο. Στὸ τραπέζι ἀπλώθηκαν δέσμες ἀπὸ χαρτονομίσματα, χαρτιὰ διάφορα, μικρὰ βελουδένια κουτάκια. Μὲ μιὰ πνιγμένη φωνὴ ἡ Κίσσα ἄρχισε νὰ τ' ἀνοίγῃ ἕνα-ἕνα. Στὰ ἑκθαμβα μάτια τῶν δυὸ ἀπατεώνων φανερώθηκαν ἕνα πλῆθος δαχτυλίδια, καρφίτσες, ἕνα κολλιέ.

—Ὤ, ὤ! γιὰ κοίτα! ἔκανε ἡ γύφτισα, ζυγίζοντας τὰ χρυσαφικὰ στὰ χέρια της.

Ὁ Ξορκιᾶς σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἄνοιγε τὶς δέσμες μὲ τὰ χαρτονομίσματα.

—Χιλιάρικα! ὅλο χιλιάρικα εἶναι! ἔκανε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ χαρά.

— Τάνια, σοῦ ἔφερα τὴν ἀνιψούλα σου!..»

Ἔξαφνα, τὰ σκυλιὰ ποὺ εἶχαν μείνει ἀπέξω ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν μὲ λύσσα. Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο καὶ μὲ μιὰ ἐπιδεξιότητα ποὺ ἔδειχνε πόσο ἦσαν συνειθισμένοι σὲ κάτι τέτοιους αἰφνιδιασμοὺς, ὁ Ξορκιᾶς καὶ ἡ γυναῖκα του ἐξαφάνισαν τὰ κοσμήματα, τὰ χρήματα καὶ τὴν τσάντα, καθὼς καὶ τὸ παιδί, ποὺ ἡ Κίσσα τὸ πέταξε σὰν τσουβάλι ἀπάνω στὸ κρεββάτι, κλείνοντας τὰ κουρελιασμένα κουρτινάκια. Ἦταν πιὰ καιρός. Γερὰ χτυπήματα ἀπέξω ἔκαναν τὴν πόρτα νὰ τραντάζεται ὁλόκληρη, ἐνῶ τὰ σκυλιὰ εἶχαν βραχνιάσει ἀπὸ τὸ γαύγισμα.

—Ἡσυχία! ἡσυχία, πουλάκια μου! Ἡσυχία, Βελζεβούλη, ἡσυχία Σατανᾶ! Τέτοια ὑποδοχὴ κάνετε στὸν κύριο ἐνωμοτάρχη!

Ὁ ἐνωμοτάρχης ποὺ τὄνομά του, Ἀγγελάκης, κάθε ἄλλο παρὰ ταίριαζε μὲ τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ὁ χωροφύλακας Λαχτάρας, δὲν φαίνονταν καὶ τόσο ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τῶν δύο μαντρόσκυλων. Μόνον ὅταν ἡ Κίσσα τράβηξε τὰ δυὸ σκυλιὰ καὶ τὰ ἔδεσε καλὰ μὲ τὶς ἁλυσίδες, ξαναπῆραν πάλι τὸ σοβαρὸ καὶ ἐπίσημο ὕφος ποὺ ταίριαζε στὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας.

—Ἐπειδὴ καὶ γάρ, ἐδήλωσε ὁ Ἀγγελάκης, τεντώνοντας τὸ κορμί του καὶ στρίβοντας τὸ μουστάκι

του, ἡ ὥρα εἶναι ἕκτη πρωϊνή, ἔρχομαι ἐντεταλμένος νὰ σὲ συλλάβω ἐσένα καὶ τὴ γυναίκα σου.

— Καὶ γιατί, κύριε νωματάρχη μου ; ἔκανε ὁ ἀγύρτης ταπεινά.

—Ἔλα τώρα, μὴν κάνῃς τὸ βλάκα. Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ γιατί. Ὁ κόσμος ζητάει νὰ τοῦ πληρώσῃς ὅλα τὰ πουλερικὰ ποὺ τοῦ ἔκλεψες καὶ ὅλα τὰ βερεσέδια ποὺ τοῦ χρωστᾶς.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἐνωμοτάρχης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μακρύτατο κατάλογο καὶ τὸν ἄνοιξε ἐπάνω στὸ τραπέζι.

—Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ἔχεις νὰ τὰ πληρώσῃς ὅλα τοῦτα, θὰ πᾷς γραμμή. . . Μὰ ὄχι βά, θὰ τὴν γλυτώσῃς τὴ φυλακή ! Ἔ, φιλαράκο μου, σὲ τσάκωσα !

Καὶ γελώντας πλατειὰ ὁ ἐνωμοτάρχης ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο δυὸ χαρτονομίσματα ποὺ ὁ Ξορκιᾶς στὴ βία του εἶχε ξεχάσει νὰ κρύψῃ, καὶ πιάνοντάς τα ἄρχισε νὰ τὰ κουνάῃ ἐπιδεικτικά, ἐνθουσιασμένος ποὺ τὰ πράγματα κανονίζονταν τόσο ὡραῖα καὶ δὲν ἔμελλε νἄχῃ ἄλλες φασαρίες μὲ τὸν Ξορκιᾶ καὶ τὴ γυναίκα του.

— Καὶ ποῦ τὰ βρῆκες τὰ χρήματα αὐτά ; ρώτησε ξαφνικά, μπαίνοντας σὲ κάποια ὑποψία.

—Ἡ γυναίκα μου τἄφερε.

— Χμ ! καλὰ μοῦ τὄλεγαν πὼς βγῆκε στὴ γύρα. Μ' ἀπὸ ποῦ τῆς ἔπεσε αὐτὴ ἡ κληρονομιά; συνέχισε ὁ ἐνωμοτάρχης τονίζοντας μὲ σημασία τὰ λόγια του.

Οἱ δυὸ ἀγύρτες κόμπιασαν. Ὁ ἐνωμοτάρχης ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ τὸ μάτι του ἔπεσε ἐπάνω στὸ κρεββάτι.

— Καὶ τοῦτο ; ποῦ τὸ ψαρέψατε ; ἔκανε μ' ἀπορία, δείχνοντας πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες, ὅπου κάτω ἀπὸ τὸ κόκκινο πάπλωμα ξεχώριζε τὸ ξανθὸ κεφαλάκι ἑνὸς παιδιοῦ.

— Σούτ! σούτ! ἔκανε ἡ Κίσσα. Μὴ μοῦ ξυπνᾶτε τὴ μικρή μου ἀνιψούλα ποὺ κοιμᾶται.

—Ἀνιψιά σου εἶναι αὐτὸ ἐδῶ τὸ κοριτσάκι ;

— Ναί, πῆγα σήμερα καὶ τὴν ἔφερα. Ὁ πατέρας της κι' ἡ μάννα της λείπουν κάθε τόσο σὲ ταξίδια, γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶπαν πὼς καλύτερα θὰ ἦταν νἄμενε τὸ παιδὶ στὴν ἐξοχή. Μᾶς τὴν ἐμπιστεύθηκαν λοιπὸν ἐμᾶς καὶ μᾶς ἔδωσαν κι' αὐτὰ τὰ χρήματα γιὰ νὰ τὴν ἀναστήσουμε, γιατὶ εἶναι ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἔχουν τὸν τρόπο τους. Τί τὰ θέλεις ὅμως, κύριε νωματάρχη, ἐκεῖ ποὺ θἄχουμε μπερδεψιὲς μὲ τοὺς χωριανούς μας πάρτε τα τὰ χρήματα αὐτὰ γιὰ νὰ ξοφλήσουμε μ' ὅσα χρωστᾶμε.

—Ἂς εἶναι καλὰ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καὶ θὰ μᾶς στείλῃ κι' ἄλλα ἀργότερα, εἶπε ὁ Ξορκιᾶς, ποὺ εἶχε ἰδιοτόσο πλησιάσει καὶ θέλησε κι' αὐτὸς νὰ πῇ τὸ λόγο του.

Ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ ὁ χωροφύλακας φαίνονταν κάπως διστακτικοί. Ὁ Ξορκιᾶς εἶπε πάλι ὅλο γλύκα :

— Νομίζω πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅλος ὁ κόσμος θὰ εὐχαριστηθῇ. Θὰ πάρῃ ὁ καθένας τὰ λεπτά του, ἐνῷ κι' ἂν μᾶς βάλουνε στὴ φυλακή, τί ἔχουν νὰ κερδίσουν ;

—Ἔ, βέβαια, βέβαια, ἔκανε ὁ Ἀγγελάκης μέσα ἀπὸ τὰ μουστάκια του.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΚΕΡΑΣΜΑ ΜΕ ΛΟΓΙΑ

Γιὰ τὴ φιλαργυρία τῆς κυρὰ-Λευτέραινας γινόταν ὅλοένα λόγος στὴ γειτονιά της.

Κάθε μιὰ γειτόνισα τῆς εἶχε κι' ἀπὸ ἕνα ἰδιαίτερο παρατσούκλι, καρμίρα, ἐξηνταδελόνισσα, τσιγγούνα, σπαγγοραμένη, σφιχτοχέρα, καρβουνοσάκκουλο κι' ἄλλα τέτοια, κι' ὅλες ἔπειτα ἀπὸ κάθε παρατσούκλι—λὲς καὶ τὸ εἶχαν συμφωνήσει—λέγανε πὼς δὲν ἔδινε οὔτε τ' ἀγγέλου της νερό, κι' ἀναφέρανε περιστατικὰ τῆς τσιγγουνιᾶς της. Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ εἶναι καὶ τοῦτο :

Κάποτε ἡ κυρὰ Λευτέραινα καθὼς καλοδέχτηκε στὸ σπίτι της μιὰ κουμπάρα της ποὺ πῆγε νὰ τὴν ἰδῇ, τὴν ρώτησε :

— Ἤπιες, κουμπάρα μου καφέ ; Θέλεις ἕναν ;

— Μμμ ... Μμμ ... ἔκανε ἐκείνη ποὺ ἤξερε τὴ τσιγγουνιά της.

— Ἂν δὲν θέλῃς, δὲν πειράζει, ἂν ὅμως θέλῃς, πές το ἐλεύθερα.

Καὶ φωνάζοντας στὴν ὑπηρέτρια ποὺ τὴν ἔλεγε ψυχοκόρη γιὰ νὰ μὴ τῆς δίνῃ μισθό, τὴν διάταξε :

— Μωρ' ψόφια Μαρία, κάνε ἕναν καφὲ τῆς κουμπάρας.

Ὅταν σὲ λίγο ἡ ὑπηρέτρια ἔφερε τὸν καφὲ καὶ τὸν ἔβαλε μπροστὰ στὴ μουσαφίρισσα, ἐκείνη δὲν τὸν πῆρε ἀμέσως γιατὶ ἤτανε καυτός.

Τότε ἡ νοικοκυρὰ τῆς εἶπε :

— Πάρε, κουμπάρα μου, τὸν καφέ, θὰ σοῦ κρυώσῃ.

—Ἔ, θὰ τὸν πάρω.

— Γιὰ νὰ δῶ ἐγώ, στὸν ἔφτιασε καλὸ ἡ Μαρία ;

Καὶ λέγοντας ἔτσι, πῆρε τὸ φλυτζάνι καὶ τράβηξε σφυρικτὰ μιὰ ρουφιξιά.

—Ἔ, καλὸς εἶναι, μπράβο ψόφια Μαρία, ἐμένα ποτὲ δὲν μοῦ ἔχεις ψήσει τέτοιον ὡραῖο καφέ.

Ἔπειτα ἤπιε καὶ δεύτερη ρουφιξιά, καὶ τρίτη, ὥς ποὺ ἄδειασε τὸ φλυτζάνι, καὶ γυρίζοντας στὴ μουσαφίρισσα, πρόσθεσε :

— Εἶδες, κουμπαρίτσα μου, τί ἔπαθα ; σοῦ ἤπια τὸν καφέ, μὰ τὸν εἶχε τόσο ὄμορφο ἡ ψόφια Μαρία, ποὺ δὲν βάσταξα στὸν πειρασμό. Τώρα, ἂν θέλῃς καὶ σύ, νὰ σοῦ ψήσῃ ἄλλον, μὰ πιστεύω πὼς δὲν θὰ θέλῃς, μὰ ἂν πάλι θέλῃς, πές τρ, μὴ ντρέπεσαι ! !

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΞΕΦ.

1940-1941

Σὰν νὰ καλεύουν τὰ στοιχειά, ἄγρια παντοῦ φοβέρα
Πλημμύρισε τὶς θάλασσες, τοὺς κάμπους, τὸν αἰθέρα,
Παντοῦ τὰ μαῦρα ὁ Χάροντας ἀνοίγει τὰ φτερά.
Θέλουν νὰ πνίξουν οἱ Κακοί, στὴν ἄνομη τὴ βία,
Ἐσένα Δίκιο, Ἀλήθεια, ἐσέ, κι' ἐσένα Ἐλευθερία,
Κι' ὅ,τι μᾶς δίνει στὴ ζωὴ τὸ φῶς καὶ τὴ χαρά.

Στὴ μανιακή τους ὄρχηση, σὰν στρόβιλος θανάτου,
Ὅπου περάσουν καὶ σταθοῦν, ἁπλώνεται ἐδῶ κάτου
Βόγγος καὶ θρῆνος κι' ὀδυρμός, ἀλλοί! καὶ ἀπελπισιά!
Σκυφτοί, ἀλυσσόδετοι οἱ λαοὶ στενάζουν καὶ δὲν ξέρουν
Ἂν θἄρθουν κάποτε καιροὶ καὶ πάλι ποὺ θὰ φέρουν
Μιᾶς ζωογονήτρας νέας αὐγῆς τὴ φωτεινὴ δροσιά!

Αἷμα παντοῦ, συντρίμματα καὶ πένθος καὶ κατάρα!
Σὰν κῦμα ὀλέθρου, σὰν φωτιὰ τῆς κόλασης, ἡ ἀντάρα,
Ἡ μαύρη ἀντάρα ποὺ σκορπᾶει παντοῦ τὴ συφορὰ
Κυλάει, κι' ὁλοῦθε ἁπλώνεται μῖσος κι' ὀργὴ γιομάτη.
Κι' ὅμως φωνὲς ἀκούγονται ἀπ' τὰ Ὠκεάνια πλάτη,
Ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου τὰ κύματα, φωνὲς ἀπ' τὴ στεριά :

— Δὲν θὰ νικήσουνε οἱ Κακοί! Θἄρθῃ ἡ ἀδελφωσύνη!
Ὅλοι οἱ λαοὶ τὴ θέλουμε στὸ δίκιο, στὴ γαλήνη,
Σ' ἐλεύθερη ἄνθιση τοῦ νοῦ, γεμάτη προσευχές,
Σπᾶν οἱ ἀλυσσίδες, τὰ σχοινιά, τὰ ὅπλα, τὰ μαχαίρια!
Πάνω ἀπ' αὐτὰ θὰ ἑνώσουμε παντοτεινὰ τὰ χέρια!
Πάνω ἀπ' αὐτὰ θὰ σμίξουνε παντοτεινὰ οἱ ψυχές!

Ρ. ΚΡΑΟΥΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΣΑΡΟΥΧΑΚΙΑ ΚΙ' ΕΥΖΩΝΑΚΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ὅλες οἱ Διαπλασοποῦλες ποὺ βλέπω αὐτὸν τὸν καιρό, μικρὲς καὶ μεγάλες, φοροῦν γιὰ μόνο σχεδὸν στολίδι, ἕνα ζευγάρι τσαρουχάκια, κρεμασμένα στὸ στῆθος σὰ μπρελόκ, ἢ *ἕνα μικροσκοπικὸ Εὐζωνάκι.* Ὁ πόλεμος κι' οἱ νίκες μας ἔκαμαν τῆς μόδας τὰ πατριωτικὰ αὐτὰ ἐμβλήματα. Κι' ἐκτὸς ἀπὸ τἀληθινὰ τσαρούχια, ποὺ ἀγοράζουν ἀπὸ τὰ ἀμπατζίδικα Ἕλληνες καὶ ξένοι, τὰ μαγαζιά, τὰ μαγαζάκια, τὰ καρροτσάκια, δὲν προφταίνουν νὰ δίνουν, στὶς κυρίες καὶ στὰ κορίτσια, τὰ μικρὰ φεύτικα, γιὰ στολίδια. Τὰ κάνουν ἀπὸ κάθε ὕλη : ὕφασμα, πετσί, κόκκαλο, μέταλλο. Ἄλλα λιγάκι χονδροειδῆ, ἀτεχνα· κι' ἄλλα μ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς τέχνης καὶ τοῦ γοῦστου. Ἄλλα κοινά, προστυχούλια, φτηνά· κι' ἄλλα πολυτελέστατα κι' ἀκριβώτατα. Δὲν εἶδα, ἀλλὰ μοῦ εἶπαν πὼς ἔχουν γίνει κι' ἀπὸ ἀσήμι, κι' ἀπὸ χρυσάφι, μὲ ρουμπινάκια καὶ διαμαντάκια. . . Τὸ ἴδιο καὶ τὰ μικροσκοπικὰ Εὐζωνάκια, λογῆς-λογῆς κι' αὐτά, μὰ ὅλα πιστὰ ἀντίγραφα τοῦ πρωτοτύπου, χαριτωμένα μὲ τὶς φουστανελλίτσες τους, τὰ τσαρουχάκια τους, τὰ φεσάκια τους, τὶς φουντίτσες τους. Τρέλλα !

Ὅπως ὁ Εὔζωνας, ὁ ἀπαράμιλλος αὐτὸς στρατιώτης, καὶ τὸ τσαρούχι του ἔγινε θρυλλικό. Τὸ ζωγραφίζουν στὶς κάρτες, στὸ χαρτὶ τῶν ἐπιστολῶν, καὶ παντοῦ ὅπου χρειάζεται ἕνα κόσμημα. Τὸ παριστάνουν σὰν ἀνθοδοχεῖο καὶ τὸ γεμίζουν μὲ λουλούδια, ἢ σὰ φωλιὰ τῆς Νίκης ποὺ ξεπετιέται ἀπὸ μέσα μ' ἕνα σπαθὶ στὸ ἕνα χέρι καὶ μ' ἕνα στεφάνι στὸ ἄλλο. Τὸ παριστάνουν ἀκόμα σὰ βάρκα, σὰν πλοῖο, μὲ τὴν ἑλληνικὴ σημαία περήφανη πάνω ἀπὸ τὴ φούντα του. Στὶς γελοιογραφίες τῶν ἐφημερίδων δίνει καὶ παίρνει. Μικρὸ ἢ μεγάλο, χρωματιστὸ ἢ μαῦρο, εἶναι πάντα τὸ φόβητρο, τὸ σκιάχτρο, ὁ ἐφιάλτης τῶν Ἰταλῶν καὶ τοῦ Μουσσολίνι. Προχθές, μιὰ ἐφημερίδα τὸ εἶχε καὶ σὰν ἄμαξα, σὰν αὐτοκίνητο. Μέσα κάθουνταν ὁ Μουσσολίνι μὲ τὴν παρέα του, κι' ὁ ξεναγός τους ἔλεγε : «Ἐδῶ εἶναι ἡ Ἀκρόπολη !». Ἡ γελοιογραφία ἐπιγραφόταν : «Ὁ ἰταλικὸς περίπατος στὰς Ἀθήνας». Φυσικά, οἱ Ἰταλοὶ ποὺ τριγύριζαν τὴν πρωτεύουσά μας, ἦταν. . . αἰχμάλωτοι. Καὶ τοὺς εἶχε αἰχμαλωτίσει τὸ θρυλλικὸ εὐζωνικὸ τσαρούχι...

Κάποτε—πάνε πολλὰ χρόνια—ὁ μεγάλος ἱστορικός, φιλόλογος καὶ δραματικὸς ποιητὴς Δημήτριος Βερναρδάκης ἔγραψε ἕνα σοφὸ ἄρθρο, γιὰ νἀποδείξῃ πὼς ἡ ξένη λέξη π α ν τ ο ύ φ λ α (γαλ. pantoufle) προῆλθε ἀπὸ τὴν ἑλληνική, τὴ βυζαντινή, π α τ ό φ ε λ λ ο ν. Καὶ στὸ τέλος ἔλεγε περίπου τὰ ἑξῆς : Εὔκολα οἱ λέξεις ποὺ μᾶς ἔπῆραν οἱ ξένοι μπαροῦν νὰ μᾶς ἀποδοθοῦν. Ἀρκεῖ ἕνας ἀργὸς κι' ἀργόσχολος λογιώτατος κι' ἕνα ζευγάρι παντούφλες, γιὰ νὰ καθήσῃ στὸ γραφεῖο του, νὰ μελετήσῃ, νὰ γράψῃ καὶ νἀποδείξῃ πὼς εἶναι ἑλληνικές. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἄλλη «προγονικὴ κληρονομία» ποὺ μᾶς τὴν ἔπῆραν οἱ ξένοι καὶ γιὰ νὰ μᾶς ἀποδοθῇ κι' αὐτή, χρειάζεται ἄ λ λ ο υ ε ἴ δ ο υ ς ὑ π ό δ η σ ι ς, τ ὸ τ σ α ρ ο ύ χ ι. Κι' ὁ Βερναρδάκης ἐπροφήτευε : Μόνο ὅταν ἀνδρωθῇ ὁ νέος Θησέας, καὶ βρῇ τὰ τσαρούχια, ἐκεῖ ποὺ μὲ τἄλλα του ὅπλα τὰ ἔκρυψε ὁ Αἰγέας τοῦ 1821, καὶ τὰ φορέσῃ, καὶ «πατάξῃ κατὰ κόρης (κατακέφαλα) τοὺς Περιφήτας καὶ Σκίρρωνας τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, τότε μόνον θὰ σωθῇ ἡ Ἑλλὰς κι' ὁ Ἑλληνισμός». Δὲν εἶν' αὐτὸ ποὺ γίνεται σήμερα ; Τὰ εὐζωνικὰ τσαρούχια δὲν εἶν' ἐκεῖνα τὰ ἴδια ποὺ εἶχε κρύψει ὁ Αἰγέας τοῦ 1821 ; Κι' οἱ Ἰταλοὶ ποὺ κατατροπώνουνται στὴν Ἀλβανία, δὲν εἶναι οἱ λῃστές, οἱ ἅρπαγες, ποὺ μᾶς εἶχαν πάρει τὴν Ἤπειρο, τὰ Δωδεκάνησα, κι' εἶχαν σκοπό—μὰ δὲ τοὺς πέτυχε—νὰ πάρουν ὅλη τὴν Ἑλλάδα, νὰ μᾶς ὑποδουλώσουν ; . .

Τὸ τσαρούχι κι' ὁ Εὔζωνας ἔγιναν λοιπὸν θρυλλικὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἀπὸ παντοῦ μᾶς ζητοῦν καὶ παντοῦ στέλνουμε τσαρουχάκια κι' *Εὐζωνάκια, γιὰ στολίδια, προπάντων* στὴν Ἀμερική, ὅπου τόσος μεγάλος εἶναι ὁ ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὶς ἑλληνικὲς νίκες. Καὶ φαντασθῆτε ἂν μάθουν οἱ φιλέλληνες τοῦ κόσμου, πὼς τόσο τὸ τσαρούχι, ὅσο κι' ἡ φουστανέλλα τοῦ Εὐζώνου, εἶναι ἀρχαῖα ἑλληνικά ! Αὐτὸ τουλάχιστο ἔγραψε τελευταῖα ὁ κ. Ἄγγελος Τανάγρας, ποὺ ἔχει νὰ μᾶς δείξῃ, ἀπὸ τὸ Μουσεῖο τῆς Ἀκρόπολης, μιὰ ἱέρεια κόρη μὲ μυτερὰ κι' ἀγασηκωμένα πέδιλα, ἀπαράλλακτα τσαρούχια, κι' ἰσχυρίζεται πὼς ἅμα ὁ χιτώνας τοῦ ἀρχαίου πολεμιστῆ ζώστηκε στὴ μέση του, ἔγινε ἀμέσως ἡ μονὴ φουστανέλλα, ποὺ ἐξελίχθηκε μὲ τὸν καιρὸ στὴ διπλή, τὴν πολύπτυχη. Ἄλλ' ἀδιάφορο ! κι' ἀρχαῖα ἂν δὲν εἶναι τὰ τσαρούχια κι' ἡ φουστανέλλα, φτάνει ποὺ εἶναι ἑλληνικὰ καὶ ποὺ κάνουν τέτοια θαύματα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΟ-ΜΙΚΕ

7.

Ἄξαφνα, ὁ κακόμοιρος ὁ κουτο-Μικές, βρέθηκε μὲ τὰ πόδια ψηλὰ καὶ τὴ ράχη χάμω. Στὴν ἐξωφρενική του τρεχάλα, σκόνταψε σ' ἕνα στουρνάρι καὶ μπράμ! ξαπλώθηκε.

Ἔ, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ νεροκολοκύθα γιὰ τὸν κουτο-Μικὲ ἦταν

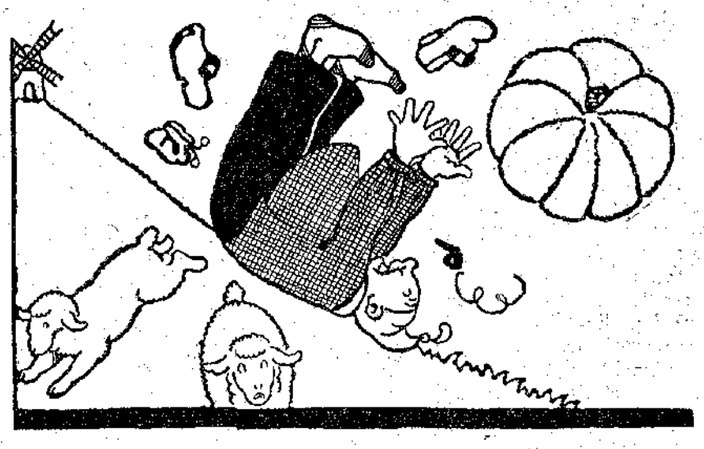

χαμένη. Γιατὶ ὥς που νὰ σηκωθῇ αὐτὸς καὶ νὰ ξαναρχίσῃ τὸ κυνήγι, ἐκείνη εἶχε πάρει τέτοιο δρόμο στὴν πλαγιά, ποὺ δὲν φαινόταν πιὰ παρὰ

σὰν πορτοκάλι. Ἔπειτα σὰν καρύδι, ἔπειτα σὰ φουντούκι, κι' ἔπειτα τίποτα.

Ἀλλ' ἂν δὲν τὴν ἔβλεπε ὁ κουτο-Μικές, ἡ νεροκολοκύθα πάντα ροβολοῦσε. Ἔσπαζε τὰ χορτάρια καὶ τὰ χαμόδεντρα, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ πάνω τους, ἔλυωνε τοὺς σαλιάγκους καὶ τὶς σαῦρες, ἔκανε τὶς ἀκρίδες νὰ πετοῦν τρομαγμένες, καὶ τρόμαζε κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ προβατάκια καὶ τὰ κατσικάκια ποὺ ἔβοσκαν στὴν πλαγιά.

«Καλέ, τ' εἶν' αὐτό; ἔλεγαν τὰ ζωάκια μεταξύ τους. Μὴν ἔπεσε τὸ φεγγάρι; Πᾶμε, πᾶμε, μὴ μᾶς πλακώσῃ!..» Κι' ὅπου φύγει φύγει.

Μεγάλο ἐμπόδιο γιὰ νὰ τὴ σταματήσῃ, δὲν βρισκόταν πουθενά. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς πῆρε ὅλη τὴν πλαγιὰ ὡς κάτω, ἐκεῖ ποὺ περνοῦσε ἕνα ποταμάκι . . .

(Ἀκολουθεῖ) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

ΔΑΥΊΔ ΚΡΩΦΟΡΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JOHN BUCHAN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

«Ὅπως δείχνει ὁ χάρτης ὑπάρχουν ἄφθονα τρεχούμενα νερὰ καί, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἀποικιῶν, τὸ κλῖμα εἶναι πολὺ ὑγιεινό. Ἄλλωστε, ἂν ἦταν διαφορετικά, δὲν θὰ δεχόμουν αὐτὴ τὴ θέση. Στὸ μέρος ὅπου θὰ πᾶμε οἱ γαῖες εἶναι διατεθειμένες ἀποκλειστικὰ στοὺς ἰθαγενεῖς, γιατὶ βλέπω κάτι ὀνόματα φυλάρχων πολὺ χαρακτηριστικά: Μπεφού, Σικιτόλα, Ματζιντζέ, Μαγκάτα.

«Στ' ἀνατολικὰ τῆς περιοχῆς αὐτῆς δὲν βρίσκεται οὔτε ἕνας λευκὸς γιατὶ ὑπάρχουν πυρετοί. Τὸ ὄνομα Μπλαουδιλντεμπεστφοντάϊν, σημαίνει κυριολεκτικά: «Πηγὴ τοῦ ἄγριου γαλάζιου θηρίου». Τί λογῆς ὅμως εἶναι τὸ φοβερὸ αὐτὸ θηρίο, δὲν ξέρω νὰ σᾶς εἰπῶ. Ὁπωσδήποτε εἶναι ἕνα ὄνομα ποὺ μᾶς ὑπόσχεται πολλὲς περιπέτειες. Ἐσεῖς, κύριε Κρῶφορδ, θ' ἀδειάζετε τὶς τσέπες τῶν μαύρων κι' ἐγὼ θὰ παιδεύουμαι νὰ γεμίζω τὰ κεφάλια τους».

Στὴν τρίτη θέση ἦταν κι' ἄλλος ἕνας ἐπιβάτης ποὺ ἡ μορφή του μοῦ ἦταν τόσο ἀντιπαθητική, ὥστε εἶχα προσηλωμένη ἀδιάκοπα τὴν προσοχή μου σ' αὐτόν. Ἦταν κι' αὐτὸς μικρόσωμος, ὀνομαζόταν Ἐνρικὲζ καὶ στὴν ἐξωτερική του ἐμφάνιση ἦταν τὸ πιὸ συχαμερὸ ὑποκείμενο ποὺ εἶχα ποτέ μου ἀντικρύσει. Τὸ πρόσωπό του εἶχε τὸ πρασινοκίτρινο χρῶμα τῆς μουστάρδας καὶ τὰ μικροσκοπικὰ ματάκια του εἶχαν ἀσπράδι κίτρινο γεμάτο κόκκινες φλέβες. Εἶχε μακρυά, στριμμένα, ὁλόμαυρα μουστάκια καὶ περπατοῦσε κατὰ πολὺ περίεργο τρόπο, κοιτάζοντας πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερὰ καὶ προχωρῶντας σὰν τὴ γάτα. Ἐνῶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιβάτες τῆς τρίτης ἦταν κακοντυμένοι καὶ ἀτημέλητοι, ὁ Ἐνρικὲζ φοροῦσε πάντα κάτασπρα φρεσκοσιδερωμένα λινὰ καὶ μυτερὰ σκαρπίνια, ποὺ τὸ κίτρινο χρῶμα τους ταίριαζε στὴν ἐντέλεια μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του. Δὲν μιλοῦσε ποτὲ μὲ κανέναν καὶ περνοῦσε ὅλη του τὴν ἡμέρα στὴν πρύμη, καπνίζοντας κάτι μακρυὰ ποῦρα καὶ ξεφυλλίζοντας ἕνα λιγδιασμένο σημειωματάριο. Ἕνα βράδυ ἔτυχε μὲς στὸ σκοτάδι νὰ πέσω ἀπάνω του. Γύρισε καὶ μὲ κοίταξε βλαστημώντας καὶ μουρμουρίζοντας μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Τοῦ ζήτησα συγγνώμην μὲ πολὺ ψυχρὸ ὕφος κι' ἀπ' ὅ,τι κατάλαβα θὰ εἶχε μεγάλη διάθεση ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ μὲ μαχαιρώσῃ.

— Βάζω στοίχημα πὼς αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο θὰ ἦταν κάποια ἐποχὴ δουλέμπορος, εἶπα στὸν Γουώρδλοου.

—Ἂν εἶναι ἔτσι, τότε ὁ Θεὸς νὰ λυπηθῇ τοὺς κακόμοιρους τοὺς μαύρους ποὺ ἔπεφταν στὰ χέρια του, εἶπε ὁ δάσκαλος.

Ἔρχομαι τώρα στὸ περιστατικὸ ποὺ ἔκανε νὰ περάσῃ γιὰ μένα δίχως κἂν νὰ τὸ καταλάβω, τὸ ὑπόλοιπο τμῆμα τοῦ ταξιδιοῦ. Αὐτὸ συνέβη τὴν ἡμέρα ποὺ περάσαμε τὴ γραμμὴ τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Οἱ ἐπιβάτες τῆς πρώτης θέσεως εἶχαν διοργανώσει ἐπάνω στὸ κατάστρωμα διάφορες διασκεδάσεις καὶ σ' αὐτὲς θὰ λάβαιναν μέρος ὅλοι οἱ ἐπιβάτες.

Στεκόμουν ὀρθὸς μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ παρακολουθοῦσαν τὰ διάφορα παιχνίδια, ὅταν ἔξαφνα τὰ μάτια μου ἔπεσαν ἐπάνω σ' ἕνα πρόσωπο ποὺ δὲν φαινόταν νὰ δείχνῃ καὶ τόσο πολὺ μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ ὅσα γίνονταν μπροστά του. Ἦταν ἕνας μεγαλόσωμος ἄνδρας ποὺ φοροῦσε τὸ ἱερατικὸ ἔνδυμα καὶ κάθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα στὸ κατάστρωμα φαινόταν βυθισμένος στὸ διάβασμα ἑνὸς βιβλίου. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰ ποιὸ λόγο ἔνοιωσα εὐθὺς τόσο ζωηρὴ περιέργεια νὰ ἴδω τὸ πρόσωπό του. Μόλις πῆγα λίγα βήματα κοντήτερα παρατήρησα πὼς ἦταν μαῦρος. Ἔξαφνα ἀκούμπησε τὸ βιβλίο στὰ γόνατά του καὶ κοίταξε γύρω του. Ἦταν ὁ ἴδιος μαῦρος ποὺ τόσα χρόνια πρωτύτερα κάτω στὴν παραλία τοῦ Κίρκατηπλ μοῦ εἶχε προκαλέσει ἕνα τέτοιο θανάσιμο τρόμο.

Τὴν ὑπόλοιπη ἡμέρα τὴν πέρασα βυθισμένος σὲ ἀπαισιόδοξες σκέψεις. Δὲν εἶχα τὴν ἐλάχιστη ἀμφιβολία πὼς ἡ συνάντηση αὐτὴ ἦταν ἔργο τῆς μοίρας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ τὸν συναντοῦσα μὲ τὴν εὐϋπόληπτη ἐμφάνισή ἑνὸς ἐπιβάτη τῆς πρώτης καὶ μὲ τὸ σεβάσμιο σχῆμα ἑνὸς ἱερωμένου, ἦταν κάθε ἄλλο ἀπ' ὅ,τι ἔδειχνε καὶ ἐγὼ ἤμουν τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ γνώριζε αὐτὸ τὸ μυστικό. Δὲν μποροῦσα λοιπὸν νὰ ἐμπαδίσω τὸν ἑαυτό μου νὰ σκεφθῇ ὅτι θἀρχόταν κάποια μέρα ποὺ τὸ μυστικὸ αὐτὸ ποὺ κρατοῦσα στὰ χέρια μου θὰ ἀποκτοῦσε μεγάλη ἀξία.

Μὲ τὸν δεύτερο μηχανικὸ εἶχα πιάσει ἀρκετὴ γνωριμία κι' ἔτσι εἶχα τὸ θάρρος νὰ τοῦ ζητήσω νὰ κοιτάξῃ στὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν γιὰ νὰ μοῦ βρῇ τ' ὄνομα τοῦ μαύρου πάστορα. Καὶ σὲ λίγο ἔμαθα πὼς ὁ μαῦρος ἦταν γραμμένος μὲ τὸ ὄνομα Πάτερ Τζὼν Ἀαπούτα καὶ πὼς κατευθυνόταν στὸ Ντουρμπάν.

[Ἀκολουθεῖ] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ ΣΠΑΡΑΓΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΑ ΚΟΚΚΙΝΟΓΟΥΛΑΚΗ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος]

Τὸ βασιλόπουλο αὐτὸ ἦταν ὁ μονάκριβος γιὸς τοῦ γειτονικοῦ βασιλιᾶ καὶ τὸν ἔλεγαν Χρύσανθο. Μὰ ἐπειδὴ κι' αὐτὸς δὲν ἔτρωγε ἄλλο φαΐ παρὰ μονάχα τὰ κοκκινογούλια, κατάντησε νὰ τὸν φωνάζουνε στὸ δρόμο, Κοκκινογουλάκη!

Κι' ἀλήθεια, ἦταν ὄνομα καὶ πρᾶμα Κοκκινογουλάκης. Ἦταν κοντὸς-κοντὸς καὶ ὁλοστρόγγυλος, τὰ μάγουλά του φουσκωτὰ καὶ κατακόκκινα σὰν τὸ παντζάρι καὶ ἡ κοιλίτσα του πρισμένη.

Μόλις τὰ βασιλόπουλα ἀντικρύστηκαν, φώναξαν καὶ τὰ δυὸ μαζί:

— Καλὲ γιὰ κοίταξε πὼς σὲ κατάντησαν τὰ σπαράγγια!

— Καλὲ γιὰ κοίταξε πὼς σὲ κατάντησαν τὰ κοκκινογούλια!

—Ἂν σὲ εἶχα ἐγὼ ἀδελφή, ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἄφηνα νὰ τρῶς σπαράγγια!

— Κι' ἂν σὲ εἶχα ἐγὼ ἀδελφό, ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἄφηνα νὰ τρῶς κοκκινογούλια.

Καθὼς τὰ ἔλεγαν αὐτά, παρουσιάζεται ὁ ὑπηρέτης τοῦ βασιλόπουλου, ποὺ τοῦ ἔφερνε τὴ μερίδα του τὰ παντζάρια. Μόλις τὸν βλέπει ἡ βασιλοπούλα, χυμᾶει, ἁρπάζει τὸ πιάτο κι' ὡς που νὰ πῇς ἄψε-σβύσε, τὸ ἀδειάζει ὅλο!

— Τώρα, τοῦ λέει, θέλοντας καὶ μὴ θ' ἀναγκασθῇς νὰ φᾷς ἄλλο φαΐ.

— Αὐτὸ νὰ λέγεται! τῆς λέει τὸ βασιλόπουλο.

Καθὼς λοιπὸν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφερναν τὸ πιάτο μὲ τὰ σπαράγγια τῆς βασιλοπούλας, τρέχει, τὸ ἁρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ὑπηρέτη καὶ τρώει ὅλα τὰ σπαράγγια· ἀκόμη κι' ἐκεῖνα ποὺ ἀπὸ τὴ βία του εἶχε ἀφήσει νὰ τοῦ πέσουν χάμω.

Ὡστόσο, στὴ βασιλοπούλα κακοφάνηκε πολὺ ποὺ δὲν θἀτρωγε ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ ἀγαπημένο της φαγητό.

—Ἄλλη φορὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ξανακάνῃς ἕνα τέτοιο πρᾶμα! λέει στὸ βασιλόπουλο.

—Ἔννοια σου, καὶ δὲν εἶχα καμμιὰ δρεξι νὰ φάω τὰ ἄνοστα σπαράγγια σου, τῆς λέει ἐκεῖνος, μὰ ἀφοῦ ἐσὺ μοῦ ἔφαγες τὰ ὡραῖα μου κοκκινογούλια, δὲν μποροῦσα νὰ μείνω νηστικός!

— Μὰ ἐγὼ τὰ ἔφαγα γιὰ νὰ μὴν τὰ φᾷς ἐσύ, τοῦ λέει ἡ βασιλοπούλα, γιατὶ δὲν θέλω πιὰ νὰ σὲ βλέπω τόσο ἀξιολύπητο καὶ τόσο δυστυχισμένον.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, λέει τὸ βασιλόπουλο. Γι' αὐτὸ θὰ τρώω τὰ σπαράγγια σου κάθε μέρα.

— Κι' ἐγὼ θὰ τρώω τὰ κοκκινογούλια σου!

Ὅπως εἶπαν ἔτσι κι' ἔκαναν! Καὶ ἐπειδὴ κι' οἱ δυὸ τους ἦταν πολὺ πεισματάρικα παιδιὰ ἐκράτησαν τὸ λόγο τους καὶ κάθε μέρα ἔτρωγε ὁ ἕνας τὸ φαΐ τοῦ ἄλλου. Μὰ τούτη τὴ φορὰ τὸ πεῖσμα τους ἦταν γιὰ νὰ κάνουνε καλὸ καὶ ἡ δίκαιη ἀνταμοιβή τους δὲν ἄργησε νἀρθῇ. Ἡ βασιλοπούλα Σπαραγγιά, μὲ τὰ κοκκινογούλια ποὺ ἔτρωγε ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ παίρνῃ ὡραῖα χρώματα καὶ νὰ γίνεται πιὸ παχουλὴ καὶ πιὸ στρογγυλοπρόσωπη. Καὶ ὁ πρίγκηπας Κοκκινογουλάκης, μὲ τὰ σπαράγγια ποὺ ἔτρωγε, ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ ψηλώνῃ, νὰ γίνεται πιὸ σβέλτος καὶ τὸ χρῶμα του νὰ γίνεται ἀνοικτότερο.

Αὐτὸ κράτησε κάμποσο καιρό, ὥσπου μιὰ μέρα τὸ βασιλόπουλο καὶ ἡ βασιλοπούλα ἀνακάλυψαν μὲ μεγάλη τους χαρὰ δυὸ πράγματα: Πρῶτον, πὼς εἶχαν συνειθίσει νὰ τρῶνε κι' ἄλλο φαΐ ἐκτὸς ἀπ' τὸ μοναδικό τους, καὶ πὼς τὸ ἔβρισκαν μάλιστα καὶ νόστιμο. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴ συνειθίσουν καὶ ὅλα τ' ἄλλα φαγητὰ ποὺ τρῶνε τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ τὰ καλὰ βασιλόπουλα. Καὶ δεύτερον, πὼς εἶχαν πάψει πιὰ νὰ εἶναι ἡ Σπαραγγιὰ κι' ὁ Κοκκινογουλάκης καὶ εἶχαν ξαναγίνει ἡ Ροδούλα καὶ ὁ Χρύσανθος, δυὸ ὄμορφα καὶ καλομαθημένα βασιλόπουλα, ποὺ δὲν θὰ γίνονταν πιὰ περίγελως κανενός. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ γυρίσουν πίσω στὰ παλάτια τους καὶ νὰ τρῶνε κάθε φαγητὸ ποὺ θὰ τοὺς ἔδίναν.

Φαντάζεσθε τί γιορτὲς καὶ τί πα-ράτες ἔγιναν καὶ στὰ δυὸ βασίλεια, ὅταν μαθεύτηκε ὁ γυρισμὸς τοῦ βασιλόπουλου καὶ τῆς βασιλοπούλας! Ὁ βασιλιὰς πατέρας, ἡ βασίλισσα, οἱ ἕξη ντεντάδες, οἱ δώδεκα παραντεντάδες καὶ — ποῦ νὰ τοὺς λέμε τώρα ὅλους — τῆς Ροδούλας κόντεψαν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴ χαρά τους, ὅταν εἶδαν τὴν ἀγαπημένη τους βασιλοπούλα νὰ γυρίζῃ πίσω τόσο ὄμορφη καὶ τόσο δπάκουη. Καὶ τὸ ἴδιο κόντεψαν νὰ πάθουν ὁ πατέρας, ἡ μάνα καὶ — ποῦ νὰ τοὺς λέμε τώρα ὅλους — τοῦ Χρύσανθου.

Μὰ ὁ Χρύσανθος καὶ ἡ Ροδούλα, κι' ἀφοῦ ξαναγύρισαν στὰ σπίτια τους ἐξακολούθησαν νὰ εἶναι φίλοι καὶ νὰ βλέπωνται τακτικά. Καὶ ὅταν μεγάλωσαν παντρεύτηκαν καὶ ἔκαναν πολλὰ παιδιά. Κι' ἂν τύχαινε καμμιὰ φορά, κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά τους, νὰ τοὺς κάνῃ νάζια στὸ φαγητό, τοῦ διηγόνταν τὴν ἴδια τους τὴν ἱστορία καὶ εὐθὺς ἐκεῖνο ἄνοιγε τὸ στόμα του καὶ κατάπινε τὴ σούπα του χωρὶς ἄλλη ἀντιλογία.

Κι' ἔζησαν ὅλοι τους καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα καὶ ἐλπίζω ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ διαβάζουνε τὸ παραμύθι αὐτὸ νὰ μὴν εἶναι κανένα ποὺ νὰ μοιάζῃ τῆς Σπαραγγιᾶς καὶ τοῦ Κοκκινογουλάκη. ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΔΙΠΤΥΧΑ

— ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ —

5 (*)

Μὲς στ' ἀνθογιάλι, τί καημός!
τ' ὀχτὸ τὸ δόδο ἀναθυμιέται
μόλις τὸ κόψαν—σπαραγμός—
τὸν κῆπο του, κι' ἀποκοιμιέται.
Κι' ἀπὸ τοῦ πόνου τὸ ροῖ
τὸ δάκρυ του ἔχει ἀναβλύσει,
δροσούλα ποῦρθε τὸ πρωΐ
τὰ πέταλα νὰ τοῦ στολίσῃ.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

(*) Τὰ τέσσαρα πρῶτα δημοσιεύθηκαν στὸ 520 φυλλάδιο τοῦ 1940.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ Τάκης μὲ τὸν ἁγιοβασιλιάτικο σιδηρόδρομό του.

[Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Νηρέα]

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

«Πήγε πρὸς τὸ Θάνατο. Κι' αὐτὸς τότε τὸν πῆρε, τὸν τύλιξε στὴν αἴγλη του καὶ τὸν ἐδόξασε...»

Ἴων Δραγούμης

Ἄτρομοι ὅλοι χτυπᾶνε
μὲ τὴ λόγχη στὸ χέρι,
τῶν ἐχθρῶν δὲ φοβοῦνται
τ' ἀναρίθμητο ἀσκέρι.

Μέσ' στὶς φλέβες τὸ αἷμα
τῶν προγόνων κοχλάζει,
κι' ἡ καρδιὰ τῶν ἡρώων
σὰν ἀτσάλινη μοιάζει.

Τὸ δρεπάνι τοῦ Χάρου
τὰ κορμιά τους θερίζει,
μὰ λεβέντης οὔτ' ἕνας
ἀπὸ φόβο λυγίζει.

Τῆς ψυχῆς τους οἱ φλόγες
μέσ' στὰ μάτια φαντάζουν,
μὲ περφάνεια σκιὲς
δοξασμένες κοιτάζουν.

Ἔχει ὁ κάμπος κορμιὰ
ματωμένα γεμίσει,
ἡ σφαγὴ σὰν κοπάζει
μὲ τοῦ ἥλιου τὴ δύση.

Κι' ἀπὸ κείνους ποὺ πρῶτα
μὲ ψυχὴ πολεμῆσαν
στὴ ζωὴ πιὰ κανένας
δὲ μένει' ὅλοι σβύσαν!

Μὰ ἓν' ἀνέσπερο φῶς
σὰν ὁλόλαμπρο ἀστέρι,
οἱ ψυχές τους θὰ ρίχνουν
στῆς πατρίδας τὰ μέρη

Γιὰ νὰ δείχνουν τὸν δρόμο
ποὺ πιστὰ θ' ἀκλουθᾶνε
μιὰν Ἰδέα ὅσοι λατρεύουν
καὶ γι' αὐτὴν πολεμᾶνε!

Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες [Α]

ΤΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ Σ' ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δοξασμένα βουνὰ τῆς Βορείου Ἠπείρου μας, ἕνα ὄμορφο χωριουδάκι ξαπλώνεται ἁπαλά, ἤρεμα στὴν πράσινη κατηφοριά του. Τὰ ἄσπρα του καθαρὰ σπιτάκια σὰν προβατάκια ἀναπαύονται στὴ δροσερή του χλόη καὶ τὰ γάργαρα νερά του κελαρύζουν κατεβαίνοντας τὶς κατάφυτες πλαγιές. Ὁ οὐρανός, ποὺ σὰν γαλάζιος πέπλος τὸ σκεπάζει μὲ τὰ ἄσπρα του σύννεφα, σχηματίζει ἕνα γαλανόλευκο σχέδιο ποὺ σὰν καλὸ σημάδι ἀτενίζουν οἱ κάτοικοί του.

Οἱ χωριανοὶ πρωΐ-πρωΐ ξεκινῶντας γιὰ τὶς δουλειές τους στέλνουν ἕνα χαιρετισμὸ καὶ μιὰ εὐχή, μὲ τὸν ἥλιο ποὺ προβάλλει στὸ μεγάλο Πατέρα.

Ἄχ, πότε θ' ἀναπνεύσουν κι' αὐτοὶ τὸ ζωογόνο ἀγέρι τῆς Λευτεριᾶς; Πότε θὰ μιλήσουν ἐλεύθερα τὴ γλῶσσα τους, πότε τὰ παιδιά τους θ' ἀνοίξουν τὰ βιβλία ποὺ ὀνειρεύτηκαν αὐτοὶ μικροί; Πότε, μὰ πότε θᾶναι Ἕλληνες ἐλεύθεροι;

Ἕνας στεναγμὸς συγχρόνως φεύγει ἀπὸ ὅλων τὰ στήθεια στὴ σκέψη αὐτή.

Μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ βάρος τῆς σκλαβιᾶς περνοῦν τὶς μέρες, τὶς βδομάδες, τοὺς μῆνες, τὰ χρόνια...

Μά, νά, δὲν εἶναι γέμμα· μιὰ χαρούμενη μέρα γειράτη ἀπὸ φῶς καὶ ἥλιο ξημερώνει καὶ μιὰ κραυγὴ ἀκούγεται ἀπὸ ἄκρη σ' ἄκρη:

Ξυνᾶτε σεῖς ποὺ κοιτεσθε,
ξυνᾶτε ὅσοι κοιμᾶστε
τὸ θάνατο ὅσοι ἐγεύθητε,
τώρα ζωὴ χορτᾶστε.

Ἡ Λευτεριά στὰ χέρια τῶν γενναίων παιδιῶν τῆς Πατρίδος μας, προχωρεῖ περήφανη καὶ στὸ ξεχασμένο χωριουδάκι.

Καὶ οἱ διπλομανταλωμένες πόρτες ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ τυράννου, ἀνοίγονται διάπλατες, καὶ τὸ φῶς πλημμυρίζει, διώχνοντας τὸ σκοτάδι τῆς σκλαβιᾶς, ἐνῶ ἀγκαλιὲς ἀδελφικὲς κλείνουν μέσα τους τοὺς ἐλευθερωτές των. Φωνὲς χαρᾶς σὰν οὐράνιες μελῳδίες ξεχύνονται στοὺς μικροὺς δρόμους καὶ κομμάτια γαλάζιου καὶ ἄσπρου πανιοῦ κυματίζουν σὲ κάθε πόρτα.

Πόσα χρόνια τἄκρυβαν τὰ ἀγαπημένα αὐτὰ χρώματα ἀπὸ τὸν ἄγριο κατακτητή! Οἱ καμπάνες τῆς μικρῆς ἐκκλησίας λὲς καὶ θέριεψαν καὶ ἀκοῦς τὸ γλυκό τους ἦχο ὡς τὶς ἀπόμακρες λαγκαδιές. Μυρωδιὰ λιβανιοῦ γεμίζει τὸν ἀέρα καὶ ἀμέτρητα κεριὰ ἀνάβονται στὶς ἅγιες εἰκόνες ποὺ κρυφὰ ὡς τώρα προσκυνοῦσαν. Οἱ ἅγιοι προστάτευσαν καὶ πάλι τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα· τὰ ὅπλα ποὺ φέρνουν τὸ μυρωμένο ἀγέρι τῆς Λευτεριᾶς σὲ βασανισμένα γυναικόπαιδα καὶ σὲ περιφρονημένους ἄνδρες.

Κορφιατοπούλα [Β]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Κάλαντα στὴν Ἤπειρο.
Σκίτσο τοῦ Λίστ

ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ

Ἔχετε βρεθῆ τὴν μαγευτικὴ ὥρα τοῦ δειλινοῦ σὲ περιβόλι, ἔχετε προσέξη πῶς ρίχνει τὶς τελευταῖες του ἀχτῖνες ὁ ἥλιος ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς φυλλωσιὲς καὶ πῶς ὅλα τὰ πράγματα παίρνουν ἕνα γλυκὸ μαγευτικὸ ἀντίφεγγο;

Μιὰ τέτοια ὥρα—χαρὰ Θεοῦ—βρέθηκα σ' ἕνα μεγάλο περιβόλι καὶ ἡ γύρω μου ὁμορφιὰ μὲ ἔκανε νὰ προσέξω ἕναν ὁλάκερο κόσμο, ἕνα περίεργο κόσμο ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὸν εἶχα προσέξει.

Καὶ νὰ βλέπω μιὰ σειρὰ μυρμήγκια ποὺ ἔρχονται ἀπὸ μιὰ τρύπα καὶ ξαναγυρίζουν πάλι. Εἶναι εὐτυχισμένα ἄραγε τὰ μικρὰ αὐτὰ ζῳάκια; σκέπτομαι. Ἀλλὰ δὲν εἶχα τελειώσει καλὰ-καλὰ τὴν σκέψη μου, ὅταν ἕνα ζουζούνι ὄχι μεγαλύτερο ἀπὸ μύγα ὥρμησε ἐπάνω τους καὶ ἄρχισε νὰ τρώη μὲ τὸ σωρό. Πόσες ζωοῦλες κατέβασε τὸ ἀχόρταγό του στόμα!

Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα εὐτυχισμένα τὰ φτωχὰ αὐτὰ μυρμηγκάκια...

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἔφευγε καὶ ἐκεῖνο ἱκανοποιημένο, ἕνα φρού, φροῦ ἀπότομο ἀκούστηκε καὶ ἕνα στόμα πεινασμένο ἄρπαξε τὸ χορτασμένο μαμούδι.

Πιὸ πέρα εἶδα μιὰ πεταλούδα νὰ πετάη ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι. Ζηλεύω τὴν χαρά της καὶ σκέπτομαι: εἶναι ἄραγε εὐτυχισμένη ὅπως νομίζω;

Ἀλλὰ ἕνα πουλὶ κατάμαυρο μὲ τὸ κίτρινό του ράμφος ἀνοιγμένο φοβερά, παρουσιάζεται μπροστά μου—σὰν νὰ θέλη νὰ μοῦ πῆ: τώρα θὰ σοῦ δείξω πόσο εὐτυχισμένη εἶναι.

Ἄρπαξε τὴν πολύχρωμη πεταλούδα τὴν ἔκοψε στὰ δύο καὶ τὰ φτερά της ἔπεσαν στὸ χῶμα σὰν μιὰ χρωματιστὴ διάπλατη κορδέλλα.

Καὶ τοῦ πουλιοῦ ὅμως ἡ τύχη δὲν θὰ εἶναι καλύτερη.

Σὲ μιὰ γωνιὰ βλέπω ἕνα γάτο νὰ τὸ παραμονεύη. Ἴσως ὡς τὸ βράδυ νὰ μὴν ὑπάρχη κι' αὐτό.

Ἔτσι εἶναι ἡ ζωή!

(Διασκευή) *Μόνα - Λίζα* [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμά.—Καλέ, γιατὶ ἀφήσατε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ φύγατε;

Ἡ Φιφή.—Ἐγὼ εἶπα, μαμά μου, νὰ τὴν ἀφήσουμε ἔτσι γιὰ νὰ νομίσουν οἱ κλέφτες πῶς εἶμαστε μέσα καὶ νὰ φοβηθοῦν νὰ μποῦν.

Τσιριγώτικο Διαβολάκι

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ σύνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 8 Ἰανουαρίου 1941

ΣΥΝΤΟΜΑ τὰ γράμματά σας! Ἡ Λογοκρισία δηλώνει πὼς τὰ ἐκτενῆ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ διαβάζη, δὲν θὰ διαβιβάζονται. Ὅσοι λοιπὸν μοῦ γράφετε ταχυδρομικῶς, ἂν θέλετε νὰ λαβαίνω τὰ γράμματά σας, πρέπει νὰ τὰ κάνετε ὅσο τὸ δυνατὸ συντομώτερα. Θὰ μάθετε ἔτσι καὶ νὰ *λακωνίζετε* ποὺ, καθὼς ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, εἶναι *φιλοσοφία*. Ἀλήθεια, καὶ μὲ λίγα λόγια, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ πολλά... Γενικῶς, ἀπὸ τὰ γράμματά σας πρέπει τώρα νὰ λείπουν οἱ ἐκτενεῖς περιγραφὲς κι' ἐντυπώσεις. Θά μοῦ γράφετε μόνο τὶς παραγγελίες σας, τὰ νέα σας, καί, μὲ συντομία, τὶς ἀπορίες σας καὶ τὶς κρίσεις σας. Καὶ δὲν θὰ διευκολύνετε ἔτσι μόνο τὴ Λογοκρισία· ἀλλὰ καὶ μένα... Ἐπίσης, ἀπαραίτητο εἶναι, στὸ πίσω μέρος τοῦ φακέλλου νὰ γράφη ὁ ἀποστολέας καθαρὰ τὸ ὄνομά του καὶ τὴ διεύθυνσή του. Χωρὶς αὐτό, τὰ γράμματα δὲν διαβιβάζονται.

Ὡς σήμερα ἔλαβα μόνο καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ Συλλογὲς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Λίγες εἶναι. Γι' αὐτό, βλέπετε, ἄρχισα νὰ ὀλιγοστεύω κι' ἀπὸ δυὸ Ἀσκήσεις τοῦ καθενός, ποὺ δὲν ἦταν βέβαια καιρός. Παρακαλῶ λοιπόν, ὅσους σκοπεύουν νὰ στείλουν Συλλογή, νὰ τὸ κάμουν γρήγορα, χωρὶς νὰ περιμένουν τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας.

Σκυριανόπουλο, λίγοι μάγαποδν σὰν καὶ σένα, τὸ ξέρω καλά, κι' ἐγὼ σᾶγαπῶ πολύ. Ἀλλὰ πῶς μπορῶ νὰ σὲ ἱκανοποιῶ τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦ γράφεις τόσο πολλὰ καὶ τόσο συχνά; Σήμερα π.χ. ἔχω μπροστά μου ἑπτὰ μεγάλα γράμματά σου κι' ἕνα μικρὸ μὲ μολύβι! Χαρά μου νὰ μοῦ γράφῃς μακάρι καθεμέρα. Μὲ συγκινεῖ κιόλα νὰ βλέπω ποὺ ἀσχολεῖσαι τόσο μὲ μένα. Ἀλλὰ νὰ μὴν ἔχῃς τὴν ἀξίωση νὰ σοῦ ἀπαντῶ σ' ὅλα—εἶναι ἀδύνατο!—καὶ νἄρκῆσαι νὰ ἐκτελῶ τὶς παραγγελίες σου καὶ νὰ σοῦ ἀφιερώνω ἕναν παράγραφο κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἔρχεται ἡ σειρά σου. Γιατί οὔτε μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα δὲν θὰ συμβαίνει αὐτό. Πολλοί, πλεῖστοι, δὲν μοῦ στέλνουν παρὰ μόνο ἕνα γράμμα κάθε ἑπτὰ ἡμέρες, καὶ πάλι δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀπαντῶ μὲ παράγραφο παρὰ κάθε δεκαπέντε, καὶ κάποτε κάθε εἰκοσιδύο. Δὲν ἔχω τόπο στὴ διάθεσή μου, γι' αὐτό. Ἴσως τὰ παράπονά σου θᾶταν λιγώτερα, ἂν καὶ σύ, στὸ ἑξῆς, δὲν μοῦ ἔστελνες παρὰ ἕνα μόνο γράμμα καθ' ἑβδομάδα. Καὶ τώρα πῶς νὰπαντήσω σ' ἑπτὰ γράμματα ποὺ συγκεντρώθηκαν αὐτὸν τὸν καιρὸ τῆς γραμματοπλημμύρας καὶ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ χώρου Ἀλληλογραφίας; Μ' αὐτὰ ποὺ εἶχα νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὰ παράπονά σου, ὁ παράγραφός σου ἔγινε ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς σημερινούς. Δὲν μπορῶ λοιπὸν νὰ προσθέσω ἄλλο, παρὰ πῶς δέχουμαι τὴν πρότασή σου γιὰ τὸ ξεσπάθωμά σου ποὺ μοῦ κάνεις σ' ἕνα παλαιότερο γράμμα σου καὶ στὸ τελευταῖο.

Καὶ σύ, *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, μοῦ ἔγραφες συχνότατα, σὰν τὸ *Σκυριανόπουλο*, καὶ τὰ ἴδια παράπονα εἶχες. Ἀλλὰ ἀντὶ ν' ἀραιώσῃς κάπως γιὰ νὰ σὲ παρακολουθῶ, τὸ παράκαμες: ἄφησες νὰ περάσουν πολλοὶ μῆνες χωρὶς νὰ μοῦ στείλῃς οὔτε ἕνα γράμμα. Ἀνησυχοῦσα πολύ, ἀλλὰ μὲ ἡσύχασες μὲ τὴ βεβαίωση πὼς αὐτὸ προῆλθε μόνο κυρίως γιατί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς, ἄφησες τὴν παλιά σου συνήθεια. Ἐλπίζω τώρα, ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή, νὰ τὴν ἐκαπιάσῃς, καὶ νἄχω πάλι τοὐλάχιστο ἀπὸ ἕνα σου γράμμα τὴν ἑβδομάδα. Πολὺ ὡραῖα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὸν πόλεμο καὶ τὶς «ψυχικὲς δυνάμεις» ποὺ ἀποκάλυψε. Τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ *Ὀλυμπιονίκη* εἶναι βέβαια μετάφραση ἀπὸ τὸ γερμανικὸ βιβλίο «Ἱστοριοῦλες», ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τὸ σημειώνε ἀπὸ κάτω — δὲν θυμοῦμαι τώρα — καὶ νὰ παράπεσε στὸ τύπωμα χωρὶς νὰ τὸ προσέξω.

Χαίρω, *Ξεραβόξυλο*, ποὺ ἔγινε καλὰ τὸ πόδι. Εἶδα καὶ τὸ κατόρθωμα τοῦ γατιοῦ σου, ποὺ σοῦ κουρέλιασε τὸ δεύτερο φυλλάδιο. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃς — δὲν ἐννοῶ τὸ γατί... Ἄ, νὰ κάνῃς τὰ μαθήματα ποὺ σοῦ βάζει ὁ μπαμπάς, γιατὶ μὲ τὸ δίκιο του «θὰ σοῦ κόψῃ τὴ Διάπλαση»... Ναί, σὲ πολλὰ σπίτια φέτος δὲν ἔκαμαν πολὺ ἐπίσημες γιορτές, γιατὶ σκέφθηκαν, ὅπως καὶ στὸ δικό σας, πὼς τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ παιδιά μας ἐκεῖπέρα πολεμοῦν, ἐμεῖς ἐδῶ δὲν κάνει νὰ γλεντᾶμε.

Εἶδα, *Ξανθὲ Ἱππότη*, τὸ πρόγραμμα τῶν Ἐξηντάχρονων ποὺ θὰ γιορτάσῃ ἡ Συμμαχία σας. Μοῦ φάνηκε πολὺ καλὸ κι' ἐλπίζω νὰ τὸ πραγματοποιήσετε. Ἀνάλογο, μαθαίνω, εἶναι καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ ἄλλου Ὁμίλου, ποὺ θὰ γιορτάσῃ ἐπίσης τὰ Ἐξηντάχρονα. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ! λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτὴ τὴ διαίρεση, κι' ἡ ἐπιθυμία μου θὰ ἦταν νὰ ἑνωθῆτε καὶ νὰ κάμετε ὅλοι μαζὶ μιὰ γιορτὴ καὶ καλή. Στὴν τελευταία σου ἐρώτηση ἀπαντῶ, πὼς ἀφοῦ οἱ εἰσπράξεις θὰ εἶναι γιὰ πατριωτικὸ σκοπό, δὲν πρέπει νὰ κάμετε μεγάλες ἐκπτώσεις γιὰ κανένα.

Νίκη τῆς Ἑλλάδος, ἔγινε ἕνα λάθος. Τὸ κομμάτι σου «1941», ἐπειδὴ δὲν ἔγραφες ἀπὸ πάνω «γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ», τὸ πῆρα γιὰ γράμμα καὶ τὸ φύλαξα μὲ τὰ γράμματα. Σήμερα, ποὺ ἦρθε ἡ σειρά του, τὸ διάβασα κι' εἶδα τὸ λάθος μου. Ἀλλὰ ἦταν ἀργά· δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω στὴ Σελίδα ὡς ἐπίκαιρο. Καὶ λυπήθηκε, γιατ' εἶναι ἀρκετὰ ὡραῖο. Δέν μοῦ τὸ ξαναστέλνεις ἀργότερα, τροποποιημένο ἀναλόγως, γιὰ τοῦ χρόνου;

Πόσο μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου, παλιά μου *Χαλκιδίς!* Ὁ γιός σου, παλιός μου συνδρομητής, σοῦ ἔγραφε ἀπὸ τὸ μέτωπο νἀνανεώσῃς τὴ συνδρομή του, κι' ἔσπευσες νὰ τὸ κάμῃς αὐθημερόν, «εὐτυχῆς ποὺ ἐκπληρώνεις μιὰ ἐπιθυμία του, μὰ καὶ γιατὶ ἀφορᾷ ἐμένα». Εὐχαριστῶ ἀπ' τὴν καρδιά μου, καὶ σοῦ εὐχομαι κι' ἐγώ, Ἑλληνίδα Μητέρα, νὰ τὸν ἰδῇς νὰ γυρίσῃ μὲ νίκη κι' ἐθνική χαρά...

Ἦταν καιρὸς νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνησι, *Τεμπέλα*, ἀφοῦ μὲ παίρνεις ἑπτὰ τώρα χρόνια. Ἔ, βέβαια, ὅταν γράφτηκες, ἤσουν πολὺ μικρὴ καὶ δὲν ἐδιάβαζες παρὰ τὴν κυρά-Μάρθα· τώρα ὅμως τὰ διαβάζεις ὅλα καί, καθὼς βλέπω, γράφεις καὶ πολὺ καλά. Ἀλλὰ γιατὶ διάλεξες τέτοιο ψευδώνυμο; Κατ' εὐφημισμὸν βέβαια, γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι καθόλου τεμπέλα. Ἂς εἶναι, αὐτὸ θὰ τὸ δείξῃ τώρα ἡ δράσῃ σου...

Ὡραῖα Χριστούγεννα θὰ ἔκαμες στὸ χωριό, *Ναΐς*, ὅπου ἡ χιονισμένη φύση ἔμοιαζε «μὲ χριστουγεννιάτικη κάρτ-ποστάλ»... Χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσαν τόσο τὰ νέα μου μαθησιορήματα. Σοῦ ἔστειλα δυὸ δεσμίδες λυσόχαρτο, γιὰ νὰ λάβῃς μέρος καὶ στὸν Διαγωνισμὸ Λύσεων. Καθὼς θὰ εἶδες, ὁ Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων προκηρύχθηκε καὶ περιμένει Συλλογή σου.

Εἶμαι εὐτυχής, *Βοσκαρούζι*, ποὺ συνετέλεσα κι' ἐγὼ στὸ ξύπνημά σου καὶ στὴν ἐπιστροφή σου στὶς ὑγιεῖς παλιὲς ἀρχές, ἐγὼ ποὺ μὲ εἶχες σύντροφο στὸ διάστημα τῆς ψυχικῆς σου ἀρρωστείας. Τί καλὰ ποὺ πέρασε τώρα, καὶ δὲν ἔχεις πιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία ἐκείνη, ποὺ θὰ σ' ἔκανε νὰ νικηθῇς στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, παρ' ἀπεναντίας ξαναβρῆκες τὴ θέλησή καὶ τὴ δύναμή ποὺ θὰ σὲ κάμῃ νικητή. Εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα πὼς καὶ σ' αὐτὸν χρωστᾷς εὐγνωμοσύνη, γιὰ τὸ θάρρος ποὺ σοῦ ἔδωκαν οἱ «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». Γιὰ τὰ ξεσπαθώματα εὐχαριστῶ πολύ.

Κάτι γιὰ τὶς Μικρὲς Ἀγγελίες. Τελευταῖα, μὲ τὶς διαιρέσεις καὶ μὲ τὰ μαλλιόματα Συλλόγων καὶ ἀτόμων, παράγειναν. Εἶναι ὅλες σχεδὸν πειρακτικές, εἰρωνικές, φαρκαστικές, προσβλητικές, ἀπρεπεῖς, Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Καὶ δηλῶ πὼς ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο δὲν θὰ δημοσιεύω τὶς μὴ ἀπόλυτα εὐπρεπεῖς Ἀγγελίες, καὶ θὰ κρατῶ τὸ ἀντίτιμο στὴ διάθεση τοῦ ἀποστολέα, χωρὶς καὶ νὰ τὸν εἰδοποιῶ διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας: Ὅποιος δὲν βλέπει νὰ δημοσιεύεται μιὰ Ἀγγελία του, ἂς ἔρχεται ἀπὸ γραφεῖο μου νὰ παίρνῃ τὸ ἀντίτιμο, ἤ, ἂν εἶναι ἀπὸ Ἐπαρχία, ἂς μοῦ γράψῃ πῶς ἀλλοιῶς θέλει νὰ τὸ διαθέσω (στὸ γραφεῖο μου πάντα, γιατί γιὰ ἐξωτερικὲς παραγγελίες δὲν ἔχω καιρό).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μαύρος Γάτος, ἀ. (ΣΚ). Ἑλληνικὴ Λόγχη, ἀ. (ΠΖ). Ἔνδοξο Ναυτάκι, ἀ. (ΑΚ). Βζωνάκι Γοργό, κ. (ΜΑ). Ὀνειροκρίτης, κ. (;). Μάντις, κ. (;;) Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, ἀ. (ΑΚ). Σοκολάτα, κ. (ΜΓ). Ξανθὴ Ἱππεύτρια, κ. (ΜΣ). Ἡρωΐς τῆς Πίνδου, κ. (ΜΛ). Λευτεριᾶς Χαμόγελο, κ. (ΞΒ). Θέμος, ἀ. (ΘΜ).

Ἀναγεώσεις Ψευδωνύμων: Σαλωνίτισσα, κ. Δοξασμένο· Ἀκρωτῆρι, ἀ. Νυχτοτράγουδο, ἀ. Νυχτολούλουδο, κ. Τριανταφυλλάκι, κ. Αἴστ, ἀ. Νιόβη, κ. Ἀνοιξιάτικο Ὄνειρο, κ. Πίστις Πατρίς, κ. Μαστραπᾶς, κ. Μέλλων Ναύαρχος, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀθηναῖον* (καλὰ ἔκαμες· θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ.) *Ἀνώνυμον* (λύσεις ἔλαβα· εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές.) *Μορφέα* (ὡραῖο τὸ πατριωτικό σου γράμμα· βεβαιότατα ποὺ εἶναι κοντὰ ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ χαροποιήσῃ ὅλο τὸν Ἑλληνισμό.) *Σίφουνα*, (καὶ τὸ δικό σου μοῦ ἄρεσε πολύ· εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές· τὰ κομμάτια σου ἐκεῖνα εἶναι ἀκόμα ὑπὸ κρίσιν· τὸ τελευταῖο σου, νομίζω, δημοσιεύθηκε.) *Ἀλόγην* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, ἐνέκρινα· ἔστειλα 5 τετράδια· περιμένω.) *Μέλλοντα Ναύαρχον* (οἱ ἀπαντήσεις δακτές· περιμένω· εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα πὼς ἡ Ἐπιστολή του «Μεταξᾶς» σοῦ ἄρεσε περισσότερο «ἀπὸ κάθε ἄλλη δική του».) *Μάρκον Μπότσαρην* (ναί, δυστυχῶς, χωριστήκατε σὲ δύο καὶ φοβᾶμαι πὼς δὲν θὰ κάμετε τίποτα· νὰ ἰδοῦμε!) *Μᾶνον Στεφανίδην*, *Πρασινομμάταν Νεράϊδαν* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 *Ἰανουαρίου*, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 293ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Μαρτίου.

62. Δεξίγριφος

Ἂν τῆς Παλαιστίνης πόλη
Μ' αἰσθητήριο συνάψῃς,
Ἥρωα τοῦ Εἰκοσιένα
Κατὰ θάλασσαν θὰ γράψῃς.

Λουδοβίκος

63. Μεταγραμματισμὸς

Ὅποιον περνᾷ στὸ δρόμο
—Κι' αὐτὸν τὸν ταχυδρόμο—
Ἂν σὺ τὸν σταματήσῃς
Κι' ἕνα μεσαῖο τοῦ ἀλλάξῃς,
Ὀργανο θάποκτήσῃς,
Κύκλους μ' αὐτὸ νὰ φτιάξῃς.

Ἄσπρος Γλάρος

64. Ἀναγραμματισμὸς

Λεπτὸ 'ναι αὐτὸ τὸ σπλάχνο,
Μὰ δὲν θὰ φοβηθῶ
Νὰ τὸ ταράξω λίγο . . .
Στὴν Κρήτη εὐθὺς πηγαίνω,
Καὶ κάποιο ἱστορικὸ
Κοινόβιο ξανοίγω.

Γαλανεμάτα

65. Αἴνιγμα

Σπουδαῖος στάθηκε τὸ ἀρσενικό μου
Τῶν Μακεδόνων στρατηγός·
Λιγάκι ἀνώμαλο τὸ θηλυκό μου,
Πουλὶ ποὺ. . . κάποτε τὸ τρῶς·
Καὶ τὸ παιδί του τὸ οὐδέτερό μου!

Ἄσπρος Γλάρος

66. Γωνία μετὰ Ρόμβου

Ὁριζοντίως σταυροὶ καὶ ἀστερίσκοι, ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: Θεά· περίφημος μεσαιωνικὴ πόλις τῆς Πελοποννήσου· χωρίον ὅπου ἔπεσεν ἐνδόξως ὁ Παπαφλέσσας· ἡ κινοῦσα τὴν ὕλην· ὅταν δωροδοκῇ κανεὶς διὰ νὰ γίνῃ κληρικός· ἥρως τῆς Τροίας· κράτος τῆς Β. Εὐρώπης.

Εἰς τὸν Ρόμβον (σταυροὶ) ὁριζοντίως καὶ καθέτως: σύμφωνον, πρωκτικόν, φρενολογικὴ ἀσθένεια, ἡ κινοῦσα τὴν ὕλην, Ἀπόστολος, παραπόταμος τοῦ Ροδανοῦ καὶ ὁμώνυμος νομὸς τῆς Γαλλίας, σύμφωνον.

(Νέον εἶδος) Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

67. Κρυπτογραφικὸν

1234562789	=	Βάρβαρος κατακτητής
21389	=	Δύναμις
34589	=	Τοῦ ὅλου
4189	=	Χρονικὴ μονάς
547789	=	Ζῶον βορείων χωρῶν
64589	=	Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
74342	=	Ἀρχαία ἑλλ. πόλις
832689	=	Ἐπίθετον
9212729	=	Δαίμων

Λουδοβίκος

68. Διπλὸ Κεφάλι

Ρίον, αὔρα, ἄκων, θώς, ἄξων

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλή, καὶ νὰ ἀποτελεσθοῦν ἄλλαι τόσαι, ταρχικὰ τῶν ὁποίων νὰ σχηματίζουν κράτος.

Φοῖβος

69. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀπὸ πέντε γράμματα, ἀποτελοῦν κάτοικον χώρας τῆς Πελοποννήσου, τὰ μεσαῖα ἔνδοξον κράτος, καὶ δὲ τελικὰ ἐπίθετον βαθμοῦ συγκριτικοῦ:

1, Μέγα προτέρημα· 2, Τὸν κάμνουν οἱ ἠθοποιοί (ξένη λέξις)· 3, Χονδρὸν σχοινίον· 4, Κοινὸν ρῆμα σημαῖνον πρᾶξιν βιαίαν· 5, Νησὶς τοῦ Ἰονίου.

Ἀθηναῖος

70. Μικτὸν

τν - οιω - τ - αιια - πρν - ειαιου - μγρν

Φοῖβος

71. Γρῖφος

```
   τε              να
τε    τε        να    _ να
   π        βοὴ      θε        ὧν
τε    τε        να    να
   τε              να
```

Γαλανεμάτα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ.-Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 44.

548. Ὀρυγὴ (ὄρη, γῆ).—549. Ἔδεσμα - Ἔδεσσα.—550. Ἡ Ἑκάτη, τὸ ἑκατόν.—551 - 555. Διὰ τοῦ ΓΑ: *ἀγαθός, γαλῆ, ἄγαμος, Γάϊος, Γαλικία.*— 556. ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ - ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ (δρέΠΑνον, κρΑΝος, ΚαΤΑνη, ἀΡΧή, βΟΑς, ἸπποΚΡάτης, ΝέΛΣων, ὀπΟΙος, ὈδυΣΣεύς).—557. Τὰ πάντα ρεῖ.—558. *Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω* (μῖ, δὶς ἄγς, ο μὲ τρ. ιτ' ὦς, εἰσ ι τό).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναπαράλλακτη.

[ΜΑ' — 129]

Διαπλασόπουλα-ες, ἡ (Μ'—484) λήγει. Σπεύσατε ὅλοι. Δίοις: Κ. Λαμπρόπουλον, Ραγκαβῆ 74. Ἀθῆναι (7).—ΜΟΡΦΕΓΣ

[ΜΑ' — 130]

Σκυριανόπουλο: Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. (Λακωνικά!!.. ξέρεις γιατί...)— Ἰδεῶδες (*Κλεόβουλε!*) Τί ἀχαριστία!.. νὰ ἐνώνῃς πέντε συλλόγους κι' ὕστερα νὰ σοῦ δίνουν... κλωτσιά!! Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμα... ΝΙΛΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΑ' — 131]

Προσοχή! ὁ «Μαῦρος Γάτος» ἀποκαλύπτει: Ἅγιος=Γεώργιος Πρεβελάκης ἐγγραφεὶς ὡς Παναγιώτης Χαρώνης.

Μαῦρος Γάτος

[ΜΑ' — 132]

Παρακαλῶ τὶς διαπλασοποῦλες Μεγάλης τάξης νὰ μοῦ χαρίσουν λίγη χαρὰ γράφοντάς μου:

Ἀξιωματικὸν Κ. Κορμαζόπουλον, VI ὄρχος πυροβολικοῦ, Τ.Τ. 415

[ΜΑ' — 133]

Διαπλασόπουλα-ες. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσω Μικρὰ Μυστικὰ στὴ διεύθυνση (ΜΑ' - 22) ΝΗΡΕΥΣ

[ΜΑ' — 134]

Ὑποστηρίξατε (ΜΑ' - 22). Μορφέα γιὰ (ΜΑ' - 94), Νίλς, Ἐτέ - Ρεξέμ, γιὰ ἀπαντήσεις εὐχαριστοῦμε.

Νηρεὺς - Ἄλκης Μύρας

[ΜΑ' — 135]

Λευκὴ Καμέλια: τετραδιάκι ἔστειλα· ἂν δὲν ἔλαβες, πταίει τὸ ταχυδρομεῖον.

ΜΕΛΛΩΝ ΝΑΥΑΡΧΟΣ

[ΜΑ' — 136]

Διαπλασόπουλα - ες, ποιὸ ἀπὸ σᾶς θὰ μοῦ χαρίσῃ μὲ ἕνα γράμμα του λίγη χαρά; Διεύθυνσις: Χ. Κουγιουμτζέλην, Προποντίδος 12, Νέα Σμύρνη ΓΑΛΥΚΟΣ

[ΜΑ' — 137]

Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, πόσοι ἀπομείνατε στὴ «Νίκη - Ἑλλάδα»; Γρεῖς κι' ὁ κοῦκος;;!;

Πειραχτήρι

[ΜΑ' — 138]

Ἀπρόσωπε Ἐφευρέτη, στή... μπάντα τὶς ταινίες!!

Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[ΜΑ' — 139]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμο: Γεώργιον Καρβούνην, Ἀλκιβιάδου 103, Ἀθήνας.

Ἰβανόης

[ΜΑ' — 140]

Διαπλασόκοσμε, εὔχομαι ὁ καινούργιος χρόνος εὐτυχισμένος καὶ εἰρηνικός.

Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[ΜΑ' — 141]

Μωραϊτοπούλα: ὁ χορὸς ὄνειρο!! Τὰ τριαντάφυλλα ἔκαναν ἐντύπωση!..

Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[ΜΑ' — 142]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησι, χαιρετῶ ὅλους. Ἰδιαιτέρως Ροδοβασίλισσα, Μικρὴ Πιανίστα, Κόκκινη Γατούλα.

Αυγαριά

[ΜΑ' — 143]

Στραβόξυλο, μὴν ξεχνᾶς τὴν... κοτσίδα σου! —Μωραϊτοπούλα, μὴ φωνάζεις δυνατά.

Αυγαριά

[ΜΑ' — 144]

Στοιχειωμένη Καλαμιά, λόγοι ἀνώτεροι ἀναγκάζουν διακοπὴν ἀλληλογραφίας.

Ξανθὸς Ἱππότης

[ΜΑ' — 145]

Στοιχειωμένε Ζέφυρε, ποιὸς ζέφυρος σὲ πῆρε; Στεῖλε μας κανένα γράμμα. Μῶλε, Νησί, Στοιχειό, Σπηλιά, Βράχο, μὴν ξοδεύετε τόσα γιὰ... ἀγγελίες!!! *Μπελβεντέρε*, τὴν ἡμέρα τῶν Ἑξηντάχρονων θάχῃς... «Νεολαία»;;;!!!

Ἀσύλληπτες Σκιὲς

[ΜΑ' — 146]

Νίλς, πότε θὰ πάφουν τὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ περίφημο Δίπλωμα τῆς Νομικῆς, ποὺ κατώρθωσε τέλος νὰ πάρῃ ὁ ἀδελφός σου Κωστάκης Κακούρης;

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ τῆς ΝΙΚΗΣ-ΕΛΛΑΔΟΣ

[ΜΑ' — 147]

Τὸ «Περισκόπιον» διαλύεται! Νίλς= Κακούρης. Νέο Φροῦτο = Κεφαλλωνίτης. Νεοϋορκέζος=Βλασσόπουλος. Ἐτὲ Ρεξέμ=Βλασσοπούλου.

ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ
ταμίας «Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ' — 148]

Μερικὲς φορές, φαίνεται, τὰ πολὺ δυνατὰ κτυπήματα μὲ τὸ σκουπόξυλο χτυπᾶν κατακέφαλα καὶ προκαλοῦν... ἐγκεφαλικὰς διαταραχάς! Εἰδεμὴ δὲν ἐξηγεῖται πῶς τρία ἀξιοθρήνητα βρέφη, ἐκ λάθους παρεισφρήσαντα στὸν Σύλλογό μας, ἐδήλωσαν ἐν κωμικῇ σοβαροφανείᾳ ὅτι παραιτοῦνται, ἐνῷ εἶχον ἤδη πῦξ καὶ λᾶξ ἐκδιωχθῇ! Ταλαίπωρα παιδιά!

«ΝΙΗΚ-ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ' — 149]

Ἐθεάθη Μπελβεντερατάκιον ραπιζόμενον ἀγογγύστως ὑπὸ θυρωροῦ πολυκατοικίας, καὶ προπηλακιζόμενον ἀγρίως ὑπὸ παρατυχόντων!

«ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ' — 150]

Ρωτοῦν τὸν Ταυρομάχο καὶ τὸν Μπελβεντέρε πῶς καταδέχονται νὰ τοὺς σέρνῃ ἀπὸ τὴ μύτη ἡ Πίστις-Πατρίς. «Μὰ ἔχομε πόλεμο! ἀπαντοῦν.— Καὶ μ' αὐτό; —Νά! μαχόμεθα ὑπὲρ *πίστεως* καὶ *πατρίδος!*»

«ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ»

Τύποις Σεργιάδου